

seu personal, i així mateix ho són innumbrables contractes firmades per metges i farmacèutics.

No denigra la classe

Respecte al comentari de ésser denigrant per al professional i poc honorós per a la col·lectivitat, n'hi haurà prou amb dir que no són privatis de les classes sanitàries, car els trobem iguals firmats per advocats, enginyers, arquitectes, catedràtics i inclús sacerdots, alguns d'ells amb clàusules i restriccions no imposades mai a nosaltres per les mutualitats.

La justícia s'ha de deduir del fi que's persegueix, i si per a aconseguir-lo no es val de medis reprobables, ja que'l fi no els justificaria, i pot assegurar-se que no siguin un perjudici per als metges, salvat aques inconvenient, de res podrà acusar-se a semblants organitzacions; ja veurem endavant com poden molt ben compaginar-se el desig dels mutualistes amb els interessos professionals.

Necessitat de les mutualitats

Si les mutualitats mèdiques no existissin, seria indispensable crearles, donades les corrents i orientacions de la vida actual que, és la d'agrupar-se en totes les manifestacions de la vida per a no ésser llensats de banda o arrojats; i si s'uneixen el reis del diner per a produir més ventajosament i amb més economies o per a treure'n més rendes del seu capital, i s'uneixen els industrials per a la defensa de llurs aspiracions, no és condemnable, no pot de cap manera fer estrany, és lògic i molt just el que s'acoblin els qui desitgin prevenir-se per l'endemà ple de dificultats que arribarà tal vegada en el moment menys preparat per a lluitar individualment.

Comentaris mèdico-socials

Diem, en començar, que en els actuals moments les organitzacions mèdico-socials de totes les nacions tenien damunt la taula, discutint-lo com tema preferent, el problema de les mutualitats, preocupant-se del seu desenrotllament i empena, menaçant seriosa i fonamentalment els interessos de la família mèdico-mundial; però també afegíem que si els medis de què es valen per a aconseguir llur propòsit no causaven perjudici a un tercer no es podia condemnar-les ni imputar-les-hi culpa de cap mena.

Estudiant el problema amb tota serenitat i sense apassionament, no admetent com just únicament i no més lo que ens interessa, és possible que sapiguem veure en aquestes organitzacions una millora per a la nostra professió.

En cap dels comentaris crítics fins avui exposats, en tractar semblant tema, s'han discutit aquestes organitzacions de revisió, ni protestat individual ni col·lectivament de què es fundin organismes semblants per elements de poca capacitat econòmica i que *a priori* ja pot endevinar-se'ls-hi la impossibilitat individual d'atendre les necessitats inherents a una malaltia, protestant únicament el metges que seríem solament nosaltres els qui aportaríem nostre concurs, energies i inclús medis materials per a solucionar en part aquest desequilibri i injustícia social que fa possible que el deu per cent d'éssers humans nedin en l'abundor malvestant a grapat el diner i que al vuitanta per cent els hi falti fins en els moments més difícils de la vida lo indispensable per a viure amb relativa decència, per a entendre que si bé per la nostra professió havem d'aportar-hi més, no deu tampoc ésser tot lo que se'ns exigeix, ja que com ciutadans contribuïm amb nostres tributs a les mateixes càrregues que l'Estat imposa als demés contribuents que moralment tenen idèntiques obligacions que nosaltres de reparar semblants injustícies.

Però no pot culpar-se als mutualistes d'aquest estat de coses, el qual no poden resoldre ni en són els responsables; i diguem solament, al comentar-ho, que són les nostres organitzacions professionals de defensa les qui deuen moure's fins aconseguir una disminució en els tributs, a compensar nostre aportament a favor dels qui deurien ésser protegits més eficaçment pels governs constituïts.

Per altra part, hem de tenir present que si no existís les mutualitats, el vuitanta per cent dels mutualistes, en perdre la salut, ingressarien a un hospital no donant cap profit econòmicament considerats sense que fos una compensació per a la col·lectivitat els sous rebuts per un relatiu número de places noves de metges que deurien crear-se en els hospitals existents o fundats de nou, en comparació de les fabuloses quantitats que's cobren d'aquestes mutualitats com sous i que's paguen als malalts en les seves cases, gràcies a les quals els metges lliures poden fer efectius els honoraris fixats amb més o menys liberalitat i convinguts amb el client.

La mutualitat limitada

L'afirmació de què no es protesti de la mutualitat entre elements de poca potencialitat econòmica, tal vegada per la raó demostrada d'ésser útil a la família mèdica, ja no és així quan la integren individus amb medis de fortuna suficient per a poder satisfer les despeses d'una malaltia sense l'auxili de les mutualitats, aduint com raó, que si tota la humanitat es mutualitzés, no seríem els metges res més que jornalers o salariables a profit dels qui no necessitarien i inclús abusarien del nostre treball.

Es molt difícil saber, per lo que ja vàrem exposar abans, atesa la impossibilitat de prefixar el moment, malaltia, importància, durada i despeses consecutives, qui són els qui estan entre els primers, i qui deuen incloure's amb els segons. No fa gaire es queixava un company metge de clientela molt aprofitable de les despeses enormes que li havia ocasionat nou mesos la malaltia del seu fill, solament de cures, aliments, robes i atencions per a metges; afegint que, si hagués tingut de pagar els honoraris de metge, cirurgia, anàlisis, consultes, laboratori i farmàcia, no obstant els ingressos més que corrents entre metges, no hauria pogut atendre com ho va fer el seu fill, car no haurien arribat a tant els seus estalvis.

La mutualitat lliure

Però acceptem la possibilitat d'aquesta classificació, i ja posats en aquest terreny haurem de convenir que legalment i no obstant el perjudici que puguin causar-nos, el Dret a ingressar a una mutualitat és indiscutible, igual que'l que té qualsevol ciutadà, a l'assistir a un espectacle de la seva predilecció, d'ocupar la localitat que elegeixi de més o menys preu i, el que viatja, fer-ho en un cotxe de primera, segona o tercera, sia la que's vulgui la seva posició social.

Però si d'aquestes consideracions d'ordre material passem a les de dignitat i conveniències d'ordre social i inclús conveniència col·lectiva, ja veurem la impossibilitat de subsistir bon número de manifestacions de la vida ciutadana, si no es contribueix proporcionalment i segons els medis de cada u als aventatges que ens portà la civilització, i qu'aqueixa igualtat no és justa.

No seria possible un espectacle si solament s'omplís sin les localitats més barates; no podrien prodigar-se els concerts si no prenia localitat la gent de diner, i així podríem multiplicar els exemples fins l'infinit.

En el cas qu'estudiem de les mutualitats, la lògica, la justícia, la raó i fins el decor diuen que, si bé tots els individus poden subscriure's a les mutualitats per a beneficiar-se dels seus aventatges, deu ésser contri-